

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เรื่อง การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ เพื่อทำการศึกษาความคิดเห็นเรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็น เรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา คือ เพศ อายุ ประสบการณ์ การเรียน และประสบการณ์การทำงาน โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูผู้สอนนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร จำนวน 75 คน นักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานครที่เลือกวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 795 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัย คือ ครูผู้สอนนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สอนและที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร ทั้ง 4 ศูนย์ โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวนโรงเรียน 9 โรงเรียน ได้นักศึกษา จำนวน 321 คน ครูผู้สอนจำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความคิดเห็นของครูผู้สอน และนักศึกษาไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนผู้ใหญ่ กรุงเทพมหานครจำนวนครู 25 คน และนักศึกษาจำนวน 321 คน จาก 9 โรงเรียน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำผลการตอบแบบสอบถามของครู และนักศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็น เรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดข้อมูลพื้นฐานส่วนตัว และความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาตามความคิดเห็นของครูผู้สอน และนักศึกษาผู้ใหญ่ โดยการคำนวณหาค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นรายข้อแล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ เพื่อบอกระดับข้อบกพร่องทางการเรียนภาษาอังกฤษ แล้วเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษา

เพศชาย หญิง ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ และการทำงานของนักศึกษาในขณะที่เรียนในโรงเรียนผู้ใหญ่ ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย t-test

สรุปผลการวิจัย

1. ความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษตามลำดับดังนี้

1.1 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อนได้ ไม่สามารถเขียนประโยค และข้อความสั้น ๆ ตามแนวคิดของตนเองได้ และไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.95, 3.52 และ 3.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.36, 1.21 และ 1.33 ตามลำดับ

1.2 ข้อบกพร่องในการเขียนในภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ไม่สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนในประโยคคำถามได้ ไม่สามารถใช้ตัวอักษรตัวใหญ่กับนามเฉพาะของวันของสัปดาห์ และเดือนของปี และไม่สามารถใช้ Full Stop (.) เมื่อจบประโยค คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.33, 2.24 และ 1.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06, .83 และ .83 ตามลำดับ

ส่วนข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ อีก 24 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.48 ถึง 2.57 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง .87 ถึง 1.32

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษตามลำดับดังนี้

2.1 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับปานกลาง 29 ด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ไม่สามารถเขียนประโยค โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อนได้ ไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้ และไม่สามารถใช้คำคุณศัพท์บรรยายคุณลักษณะ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28, 3.05 และ 3.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.22, 1.11 และ 1.01 ตามลำดับ

2.2 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับน้อยมีเพียง 1 ด้าน คือ ไม่สามารถใช้ Full stop (.) เมื่อจบประโยค โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาเพศชาย และเพศหญิง พบว่ามีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษบางข้อสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน 4 เรื่อง คือ การไม่สามารถเขียนข้อความตามคำบอกได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.11 และ 2.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .84 และ .86 ไม่สามารถเขียนจดหมายถึงเพื่อนอย่างง่าย ๆ ได้ - โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 และ 2.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08 และ 1.03 ไม่สามารถเขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดก่อน หรือหลังจากเรื่องที่อ่านได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.13 และ 2.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08 และ 1.06 และไม่สามารถเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.07 และ 2.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.06 และ 1.05 ตามลำดับ

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี และสูงกว่า 5 ปี มีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาที่ทำงาน และไม่ได้ทำงาน พบว่า มีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งได้ คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ใน 3 เรื่อง คือ ไม่สามารถใช้อักษรตัวใหญ่กับนามเฉพาะวันของสัปดาห์ และเดือนของปีโดยเฉลี่ย 2.59 และ 2.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .99 และ 1.04 ตามลำดับ ไม่สามารถเขียนจดหมายถึงเพื่อนอย่างง่าย ๆ ได้ โดยเฉลี่ย 2.74 และ 3.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.03 และ 1.19 ตามลำดับ และไม่สามารถเขียนบรรยายความรู้สึกได้ โดยเฉลี่ย 2.93 และ 3.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.06 และ 1.21 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องในด้านการใช้

โครงสร้างไวยากรณ์มากที่สุด จะเห็นได้จากข้อบกพร่องอันดับหนึ่งตามความคิดของครูตรงกับอันดับหนึ่งหรือนักศึกษาในเรื่องไม่สามารถเขียนประโยค โดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อนได้ เมื่อเปรียบเทียบกับข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิภาวิญกุล (2528) ที่พบว่า การใช้โครงสร้างไวยากรณ์เป็นปัญหาต่อการเรียนของนักเรียนมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ ส่วนข้อบกพร่องที่รองลงมาคือ ไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้ ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ซึ่งตรงกับนักศึกษาที่มีความคิดเห็นในเรื่องไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้เช่นกัน

การที่นักศึกษา มีข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ นั้น มีสาเหตุเนื่องมาจาก ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน ผู้ใหญ่ใช้หลักสูตรเดียวกับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายภาคปกติ แต่ปัญหา และอุปสรรคด้านการเรียนการสอนอาจแตกต่างกัน เช่น ระยะเวลาเรียนที่สั้นกว่ามาก เนื่องจากนักศึกษาผู้ใหญ่เหล่านี้ ส่วนใหญ่ต้องทำงานตอนกลางวัน และเรียนในเวลาตอนเย็น สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ จากการที่โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างซับซ้อน ดังที่ ศิธร แสงธนู (2516) กล่าวว่า สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเกิดปัญหาในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นเพราะโครงสร้างทางภาษาอังกฤษมีความแตกต่างจากโครงสร้างทางภาษาไทยมาก ผู้เรียนจึงเขียนโดยการถ่ายโอนนิสัยจากภาษาแม่มายังภาษาที่สอง

2. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษตามความคิดเห็นของครูที่พบมาก คือ ไม่สามารถเขียนประโยค และข้อความสั้น ๆ ตามแนวคิดของตนเองได้ และไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้ ซึ่งตรงกับนักศึกษาที่ไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้

การที่นักศึกษามีข้อบกพร่องคือ ไม่สามารถเขียนประโยค และข้อความสั้น ๆ ตามแนวคิดของตนเองได้ และไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้ และไม่สามารถใช้คำคุณศัพท์บรรยายคุณลักษณะ สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดลักษณะการเขียนผิดดังกล่าวคือ ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำ หรือสำนวนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะก่อนที่นักเรียนจะแต่งประโยคภาษาอังกฤษ นักเรียนจะต้องเขียนคำเป็นประโยคภาษาไทยก่อนที่จะลงมือเขียนทุกครั้ง ซึ่งในเรื่องนี้ วิทยา นาทอง (2520) ได้ให้ความเห็นว่า นักเรียนไทยส่วนมากเลือกใช้คำศัพท์โดยไม่

คำนึงถึงความหมายที่แท้จริงของคำในแต่ละภาษาว่ามีขอบเขตของความหมายไม่เหมือนกัน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสมบุญ วิภาวีบุญกุล (2528) ที่พบว่า ในการเลือกใช้คำหรือสำนวนนั้น นักเรียนจะเลือกคำที่แปลตรงกับคำในภาษาไทย โดยไม่คำนึงว่าจะนำมาใช้ในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ทั้งนี้เพราะก่อนที่นักเรียนจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษ นักเรียนมักจะคิดเป็นประโยคภาษาไทยก่อน นอกจากนี้การที่นักเรียนใช้คำศัพท์ผิดนั้น อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากนักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์น้อย เขียนสะกดคำไม่ได้ และไม่รู้ว่าจะเรียบเรียงเป็นข้อความออกมาได้อย่างไร นักเรียนจึงเขียนโดยใช้คำศัพท์ และสำนวนที่ไม่ถูกต้อง (ศุภร เลานะพันธุ์, 2524) ส่วนข้อบกพร่องของนักศึกษาที่ไม่สามารถเขียนคำบุพบทลงในตำแหน่งที่ถูกต้องนั้น เพราะนักศึกษาไม่สามารถเรียบเรียงคำในประโยคภาษาอังกฤษ ไม่มีความรู้ในเรื่องโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ และกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พอที่จะรู้ว่าคำใดในประโยคทำหน้าที่อะไรบ้าง และคำนั้นควรอยู่ในตำแหน่งใดของประโยค (นพมาศ รัตนปริดากุล, 2524) ดังนั้น การที่ครูจะทำให้ให้นักเรียนสามารถเรียบเรียงคำในประโยค โดยการใช้คำนาม คำคุณศัพท์ คำบุพบท ให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง นพมาศ รัตนปริดากุล ได้เสนอแนะว่าครูควรเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักเรียนเห็นว่าโครงสร้างประโยคทั้งสองมีตำแหน่งของคำต่างกันอย่างไร พร้อมกับฝึกฝนให้นักเรียนได้คุ้นเคยต่อโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษโดยการนำเอากิจกรรมเข้ามาช่วย เช่น การให้นักเรียนเรียงบัตรคำต่าง ๆ เป็นประโยคที่สมบูรณ์ หรือแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นต้น

3. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ตามความคิดของครู ที่อยู่ในระดับน้อยได้แก่ ไม่สามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนในประโยคคำถามได้ ไม่สามารถใช้ตัวอักษรตัวใหญ่กับนามเฉพาะของวันของสัปดาห์ และเดือนของปี และไม่สามารถใช้ Full stop (.) เมื่อจบประโยค ส่วนข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษตามความคิดของนักศึกษาที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ไม่สามารถใช้ full stop (.) เมื่อจบประโยค ซึ่งตรงกับของครู

จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในขณะไปเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าครูไม่ค่อยเน้นเรื่องการไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเท่าที่ควร ผลการวิจัยครั้งนี้ ไปสอดคล้องกับงานวิจัยของ พันทิพา เข็มทอง (2524) ที่พบว่าสาเหตุที่นักเรียนมีข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุด เป็นเพราะภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนเหมือนภาษาอังกฤษ และครูไม่ให้ความสนใจมากนัก

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในงานเขียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก เพราะสามารถบ่งบอกได้ว่า ประโยคนั้นเป็นประโยคชนิดใด เช่น เป็นประโยคบอกเล่า หรือเป็นประโยคคำถาม นอกจากนี้ยังช่วยในการแบ่งข้อความ เป็นต้น ลักษณะการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ ก็มีวิธีใช้ที่แตกต่างกันออกไป เช่น full stop (.) ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า ? (question mark) ใช้ลงท้ายประโยคคำถาม และการเขียนอักษรตัวแรกของชื่อเฉพาะด้วยอักษรตัวใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้การเขียนประโยคภาษาอังกฤษก็มีลักษณะการเว้นวรรคเป็นคำ ๆ ขณะที่ เป็นประโยคภาษาไทยมีลักษณะการเขียนติดกัน จะเว้นวรรคก็ต่อเมื่อขึ้นข้อความใหม่ต่อไปเท่านั้น

4. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ตามความคิดของครูที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ มี 24 ด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ไม่สามารถเขียนประวัติส่วนตัวอย่างง่าย ๆ ได้ ไม่สามารถเขียนสรุปตามที่ได้จากการอ่าน หรือการฟังเป็นภาษาอังกฤษ ไม่สามารถเขียนบรรยายความรู้สึกได้ จากลักษณะการเขียนผิดดังกล่าว แสดงว่า นักเรียนมีความรู้ในเรื่องการเรียงตำแหน่งของคำต่าง ๆ ในประโยคภาษาอังกฤษไม่แม่นยำพอ และมีการถ่ายโอนด้านการเรียบเรียงประโยคจากภาษาแม่มาสู่ภาษาอังกฤษด้วย ทั้งนี้เป็นเพราะก่อนที่นักเรียนจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษนักเรียนจะนึกเป็นประโยคภาษาไทยก่อน ซึ่งปัญหานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิภาวิฑูกุล (2528) ที่พบว่า การที่นักเรียนเกิดความสับสนในการเรียงลำดับในประโยค มีสาเหตุมาจากการที่นักเรียนนำเอาการเรียงลำดับคำในภาษาไทยมาใช้ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ

การเรียบเรียงคำในประโยคภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ และกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พอที่จะรู้ว่าคำใดในประโยคทำหน้าที่อะไรบ้าง และคำนั้นควรอยู่ในตำแหน่งใดของประโยค (นพมาศ รัตนปริดากุล, 2524) ดังนั้น การที่ครูจะทำให้นักเรียนสามารถเรียบเรียงคำในประโยคได้ถูกต้องนั้น นพมาศ รัตนปริดากุล ได้เสนอแนะว่า ครูควรเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักเรียนเห็นว่าโครงสร้างประโยคทั้งสองมีตำแหน่งของคำต่างกันอย่างไร พร้อมกับฝึกฝนให้นักเรียนได้คุ้นเคยต่อโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ โดยการนำเอากิจกรรมเข้ามาช่วย เช่น การให้นักเรียนเรียงบัตรคำต่าง ๆ เป็นประโยคที่สมบูรณ์, แต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะต้องสรรหาแบบฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ มาให้นักศึกษาได้ลองทำนอกเหนือไปจากที่มีในแบบเรียน เพื่อให้นักศึกษาได้มีความเข้าใจในกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากขึ้น กิจกรรมที่สามารถนำมาเสริมความรู้ ความเข้าใจในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ได้แก่ การให้นักศึกษาแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ การเปลี่ยนรูปประโยค และการฝึกเชื่อมประโยค แต่บางครั้งเวลาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนอาจไม่อำนวยให้ครูสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับนักศึกษาได้

2. การที่นักศึกษาไม่สามารถเรียบเรียงคำในประโยค โดยใช้คำนาม คำคุณศัพท์ คำบุพบท ให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง ครูควรเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาเห็นว่าโครงสร้างประโยคทั้งสองมีตำแหน่งของคำต่างกันอย่างไร พร้อมกับฝึกฝนให้นักเรียนได้คุ้นเคยต่อโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษโดยการนำเอากิจกรรมเข้ามาช่วย เช่น การให้นักเรียนเรียงบัตรคำต่าง ๆ เป็นประโยคที่สมบูรณ์ หรือแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้เป็นต้น

3. ครูควรเน้นให้นักศึกษาเห็นความแตกต่างของการใช้คำกริยาในกาลต่าง ๆ พร้อมทั้งฝึกฝนให้นักศึกษาใช้คำกริยาภาษาอังกฤษในงานเขียนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นครูควรแก้ไขโดยการจัดการสอนซ่อมเสริมเป็นการเฉพาะเรื่อง นอกเวลาเรียน ซึ่งจะสามารถช่วยซ่อมเสริมความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ให้กับนักศึกษาได้

4. ครูควรแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากการไม่สามารถเขียนเรียงความจากเรื่องที่กำหนดให้ได้ ไม่สามารถเขียนคำศัพท์ใหม่ และไม่สามารถเขียนสรุปตามที่ได้จากการอ่าน หรือฟังเป็นภาษาอังกฤษได้ ด้วยการให้นักศึกษาฝึกฝนด้านการใช้คำศัพท์ และสำนวนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอในหลาย ๆ สถานการณ์ ฝึกให้นักศึกษาหัดตีความจากคำที่อยู่ในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ โดยครูควรหาบทความสั้น ๆ ให้นักศึกษาอ่าน แล้วลองเดาความหมายจากสิ่งที่ได้อ่าน และฝึกให้นักศึกษาเขียนสะกดคำศัพท์ที่ได้เรียนมาเป็นประจำ นอกจากนี้ครูอาจจัดกิจกรรมแนะนำคำศัพท์ และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันให้นักศึกษาได้ทำพร้อมทั้งแสดง

ตัวอย่างประโยค หรือข้อความที่มีสำนวนนั้นประกอบอยู่ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจในการ นำคำ หรือสำนวนภาษาอังกฤษไปใช้ จากนั้นครูควรให้นักศึกษาทำแบบฝึกเขียนประโยค หรือข้อความ โดยเน้นให้นำคำศัพท์ หรือสำนวนที่แนะนำไปแล้วนั้นมาใช้ในงานเขียนของตน เพื่อเป็นการ ทบทวนความเข้าใจเรื่องการใช้คำศัพท์ และสำนวนนั้น ๆ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ครูสามารถนำมาเสริม กับนักศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้คำศัพท์สำนวนของนักศึกษาได้

5. การแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในงานเขียนนั้น ควรเริ่มที่ ครูจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของนักศึกษาอย่างเคร่งครัด ตั้งแต่ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ โดยไม่ปล่อยปละละเลยต่อการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดแม้เพียงเล็กน้อยตั้งแต่แรก ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาเกิดความระมัดระวังในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากขึ้น นอกจากนี้ครูควรฝึกให้นักศึกษาได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากขึ้น นอกจากนี้ครูควรฝึกให้นัก ศึกษาได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนชนิดต่าง ๆ ในงานเขียน โดยการเอาเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ และอักษรตัวใหญ่ออกให้หมด แล้วให้นักศึกษามาคัดลอกใหม่ โดยใส่เครื่องหมายวรรคตอน และ อักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้อง กิจกรรมนี้สามารถนำมาเสริม เพื่อให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยในการใช้ เครื่องหมายวรรคตอนสำหรับงานเขียนต่อไปได้ (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ, 2522)

6. ครูควรปูพื้นฐานแก่นักศึกษาในด้านองค์ประกอบของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การใช้คำ และสำนวน การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำโดยการให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการเขียนให้มากขึ้น รวมทั้งสอนซ่อมเสริมเกี่ยวกับองค์ประกอบพื้นฐานด้านทักษะการเขียนนอกเวลาเรียน มีการฝึกทักษะการอ่านให้ควบคู่กับ ทักษะการเขียนด้วย โดยการหาบทความสั้น ๆ ที่น่าสนใจมาให้นักศึกษาอ่าน แล้วฝึกให้นักศึกษา เขียนบทความเลียนแบบ หรือตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน การที่ครูต้องเสริมทักษะการอ่านให้ควบ คู่กับทักษะการเขียนด้วยนั้น เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสดำเนินงานเขียนประเภทต่าง ๆ ซึ่งจะช่วย ให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ว่าการเขียนที่จะสื่อความหมายได้ดี และถูกต้องตามหลักภาษานั้น ควร เป็นอย่างไร จากงานวิจัยของ ศุภพร สุขชื่น (2529) และโสภณ มงคลสิริเกียรติ (2529) ที่ได้ศึกษา ถึงความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักเรียนคนใดมีทักษะการอ่านที่ดี ก็จะมี ทักษะการเขียนที่ดีด้วย นอกจากนี้ครูควรฝึกให้นักเรียนเขียนประโยคตอบคำถาม และเขียนข้อ ความสั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับการเขียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ก็จะมี

ทักษะการเขียนที่ดีด้วย นอกจากนี้ครูควรฝึกให้นักเรียนเขียนประโยคตอบคำถาม และเขียนข้อความสั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับการเขียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อหาข้อบกพร่องในด้านทักษะ การฟัง การพูด และการอ่านของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อที่จะได้ทราบถึงข้อบกพร่องของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ครบทุกด้าน และเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่าง และความคล้ายคลึงกันของข้อบกพร่องเหล่านี้ ซึ่งจะเป็นการช่วยเหลือครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องของทักษะทั้ง 4 ด้าน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการแก้ไขข้อบกพร่องทั้งหมดอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป
2. ควรมีการวิจัยเพื่อหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ นอกเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่าง และความคล้ายคลึงกันของข้อบกพร่องอันจะเป็นข้อมูลสำหรับหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดการศึกษาที่จะหาแนวทางในการแก้ไขต่อไป
3. ควรมีการวิจัยเพื่อหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ที่เรียนทางไกล หรือเรียนด้วยตนเอง เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่าง และความคล้ายคลึงของข้อบกพร่อง เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป